

Z V O ŠENTPETERSKI 2

glasilo
šentpeterske
župnije
v Ljubljani

februar 2022

Ravnodušnost do vere

Izzivi sedanje epidemije nam niso pokazali samo naših ranljivosti in sposobnosti prilagajanja, ampak tudi veliko več vsakdanjih resničnosti, ki jim v »normalnih časih« nismo namenili veliko pozornosti. Z muko in odporom smo se navadili na prepovedi, odpovedi, navodila ... Čeprav so nam te »nove resničnosti« otežile vsakdanjik, smo jih na nek način sprejeli kot »trenutno stanje«, ker si želimo v bližnji prihodnosti živeti lepše in srečnejše.

Očitno se nam dogaja, da premalo ali pa skoraj nič pozornosti ne namenjamo duhovnim potrebam. Zdi se, da je na tem nivoju našega bivanja nastopila ravnodušnost do vere ter do vprašanj in odgovorov, ki jih ta prinaša. Če pozorneje pogledamo sedanjo družbo, opazimo vsakdanje »zadovoljstvo«, zato se z vprašanjem o Bogu preprosto ne ukvarja. Naše bivanje se zadovolji s tem, da išče le odgovore na vsakdanja vprašanja o zadovoljstvu, sreči, denarju, uspehu. Globlja vprašanja so potisnjena v ozadje ali pa jih sploh ni na seznamu »potreb«. Ljudje se preprosto predajo potrošništvu in temu, kar je materialno, v modi, s čimer naj bi navzven izražali aktualni »življenjski slog«. To je plitva vsakdanjost, življenje brez Božje navzočnosti, življenje, ki zavrača globlja vprašanja. Takšna oblika življenja brez Boga pa vodi v banalnost.

Vsi ti izzivi sedanjega časa nas prisilijo, da preverimo lastne predstave o Bogu in iščemo Boga sredi vsakdanjih opravil. Zakaj? Ker vsak pri sebi lahko opazi odklon preveč konkretne podobe Boga. To je za vsakega vernika stalen izziv in dobro

Mladim v branje priporočamo tudi knjižice iz zbirke YOUCAT. Več na: www.youcat.si

je, da se spusti v pogovor in razmišljanje z dvomljivci in neverujočimi. Vprašanje o Bogu ni tako nepomembno, da bi se prepustili ravnodušnosti. Življenje kristjana, ki zavestno gradi osebni odnos z Bogom, je prav tako zaznamovano z dvomi, kakor je pot nevernika polna dvomov in vprašanj, ki se nanašajo na smisel sveta in bivanja.

Joseph Ratzinger, papež Benedikt XVI., meni, da tudi ateista stalno muči dvom o tem, ali je njegova razlaga sveta dejansko pravilna: »Tako kakor se torej vernik ne-nehno čuti ogrožen zaradi nevere, ki jo občuti kot trajno skušnjava, tako za nevernika vera ostaja grožnja in izziv v njegovem navidezno enkrat za vselej zaprtem svetu.« In navaja judovsko zgodbo, ki jo je zapisal Martin Buber: »Eden od razsvetlencev, zelo učen mož, ki je slišal za Beditschewerja, ga je obiskal, da bi tudi z njim, kakor je bil vajen, razpravljaj in pobil njegove nazadnjaške argumente za resničnost njegove vere. Ko je vstopil v pravičnikovo sobo, je ta s knjigo v roki v navdušenem premišljevanju korakal po sobi gor in dol. Prišleka ni opazil. Naposled je obstal, ga bežno pogledal in dejal: »Morda je pa res.« Učenjak je zaman zbiral svojo samozavest – kolena so se mu tresla, tako strašen je bil videti pravičnik, tako strašno je bilo slišati njegove besede. Rabi Levi Jizchak pa se mu je zdaj popolnoma posvetil in ga mirno nagovoril: »Sin moj, modreci Tore (petih Mojzesovih knjig, op. prev.), s katerimi si se prepiral, so zaman trošili svoje besede s tabo. Ko si odhajal, si se izrečenemu smejal. Boga in njegovega kraljestva ti niso mogli položiti na mizo in tudi jaz ti ga ne morem. Toda, sin moj, pomisli, morda je res.« Razsvetljenec je zbral vse moči, da bi nasprotoval; toda ta strašni 'morda', ki je na trenutke odzvanjal v njem, je zlomil njegov odpor.«

Kaj privede »vernika« do verske ravnodušnosti ali celo do nevere? Vprašanje je namenjeno meni, tebi in njemu. Morda razočaranje? Ali ima ta ravnodušnost osnovo v razočaranju nad vernimi ljudmi, na primer, ko je kdo doživel slabe izkušnje? Pogosto osebni razlogi človeka pripeljejo do tega, da ne more več verjeti v Boga. Če so tisti, ki oznanjajo vero (vero oznanja vsak krščeni) neverodostojni, potem je čas za temeljito spremembo. Kljub temu pa je vse pogosteje možno srečati veliko katoličanov, ki niso bili deležni občestva in verske socializacije. Preprosto ni verskega vzdušja. V vsakdanjem življenju ne govorijo o Bogu. Ne računajo nanj. Vse to je zanje tuj svet. Mnogi so se ugnezili v nekem tradicionalnem površnem religijskem svetu. Dovolj težav imajo v službi, družini, državi in ne čutijo potrebe, da bi iskali Boga in v njem odkrili pomoč za svoje vsakdanje življenje. Ta boj za vsakdanji obstoj, za to, kar jim ponuja ta svet, jim zadošča. Čedalje več staršev z otroki, večina mladih, ne poznajo občestva v župniji, ne vejo, kaj je to verska socializacija. Nimajo nobene povezave s Cerkvijo, čeprav so prejeli zakramente uvažanja v krščanstvo (krst, birma, evharistija). Doma ni molitve, pogovora o Bogu, občasno hodijo v cerkev (božič in blagoslov velikonočnih jedil na veliko soboto). Otroci, najstniki in mladi v starših ne najdejo podpore za iskanje Boga, temveč nasprotno: starši jim s svojim življenjem kažejo, da za življenje ne potrebujemo Boga.

Ne vemo, kako se bo ta generacija, ki danes odraščá brez Boga, vedla čez nekaj let. Utemeljeno lahko sklepamo, da se bo čedalje več krščenih poslovilo od Cerkev, pa tudi od Boga. Seveda med tistimi, ki so se ali se bodo v kratkem odvrnili od Cerkev, mnogi še naprej iščejo svojo lastno duhovnost. Obiskujejo jogo, tečaje meditacije, berejo ezoterične knjige, gledajo ezoterične dokumentarne in igrane filme, zanimajo se za angele in duhovne zdravilne sile, iščejo energetska polja. Odprti so za Božansko, njihovo duhovno hrepenenje je očitno. Navadno imajo takšni ljudje le zelo nejasno predstavo o Bogu.

Vprašanje je, kako lahko dosežemo te številne iščoče ljudi, ki živijo v naših družinah, sorodstvu, so v krogu naših znancev in prijateljev. Kako se lahko dotaknemo njihovega srca? Morda mislimo, da le Cerkev in domačega župnika čaka ta odgovorna naloga in da ni zaznati veliko dejavnosti s te strani. Kdo pa je Cerkev? Samo hierarhija (papež, škofje, duhovniki, redovniki ...)? Ja, to drži. Cerkev je pa tudi veliko več. Cerkev sem jaz, si ti, je on, smo mi, ste vi, torej krščeni. Poslanstvo oznanjevanja ni zgolj župnikovo delo in njegova briga, to je naloga vseh krščenih. Vsi smo Jezusovi učenci, vsi smo poklicani k temu. Pomembno je, da njihovo iskanje skrivnosti vzamemo resno in svoj krst živimo na dejaven način.

Želim veliko Božjega blagoslova, vztrajnosti, doslednosti in zavesti, da nisem sam, ampak sem v Ljubezni, v Bogu.

p. Cristian

Obhajilo na roko

Pri sv. mašah sem opazil, da je veliko vernikov, ki prejmejo obhajilo na »svoj način«, in tako prejemanje Jezusovega telesa je postalo »rutina« in žal »nepomembno opravilo«.

V današnjem času prejmemo obhajilo na roko. Zato nikakor ni odveč nekaj besed o tem, saj ga tudi v naši cerkvi veliko vernikov prejmejo »po svoje«. Spoštljivo in dostojno prejemanje sv. obhajila je naslednje: **Iztegnemo levo roko in odpremo dlan, pod njo pa postavimo desno odprto dlan. Pustimo, da nam mašnik ali delivec obhajila položi nebeški kruh na dlan, nato ga spoštljivo primemo z desno roko in se obhajamo pred duhovnikom ali delivcem obhajila, preden se vrnemo na svoje mesto v klopi.**

Dopustno je tudi, da se odmaknemo korak ali dva v stran, v levo ali desno, če želimo, da sprostimo vrsto pred duhovnikom, **ter se obrnjeni proti oltarju spoštljivo obhajamo.** Šele nato se obrnemo proti cerkvi in se vrnemo v svojo klop.

Žal pa vse prevečkrat opažamo, da se posamezniki obhajajo kar »*mimogrede*«, med korakanjem nazaj v cerkev, kar je neprimerno ter nespodobno.

Hostije iz rok duhovnika ne primemo s prsti, ampak pustimo, da jo on položi na našo dlan. Obhajila na roko tudi ne prejmemo v rokavicah.

Ta opozorila glede prejema posvečene hostije gotovo niso odveč, saj se pri obhajanju včasih dogajajo nenavadne stvari. Če verujemo v Kristusa, navzočega v zakramentu sv. obhajila, in ga spoštujemo, ga bomo tudi z vsem spoštovanjem in tudi dostojno prejeli.

Obhajilo na roko ima globok duhovni pomen, vreden vse naše pozornosti. Duhovnikove roke delijo, roke vernika prejmemo, duhovnikove roke kažejo, vernikove roke prosijo. Roke pri sv. maši delajo znamenje križa, darujejo ... Sklenjene roke so znamenje zbranosti, odprte dlani pa iskrena prošnja, ki prihaja iz našega srca.

p. Cristian

Napovednik

- V ponedeljek, 7. februarja, bo po večerni sv. maši srečanje župnijske Karitas.
- V petek, 11. februarja, bo svetovni dan bolnikov. Lepo vabljeni k večerni sv. maši!
- V ponedeljek, 14. februarja, bo pred večerno sv. mašo molitev v spomin sv. Maksimilijana Kolbeja.

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Obiščete nas tudi na naslovu: <http://www.sveti-peter.si>.

Na tej strani najdete aktualne informacije, prav tako pa tudi Oznanila in Šentpeterski zvon. Vabljeni k ogledu.